

La cançó de la meua vida

Relats seleccionats del XVI Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

letra
nova

bromera

OBSCURES CARTES

SOFÍA AZNAR ZARZOSO

C.E.I.P. ANTONIO ARMELLES - 6é

Laia

Aquell matí jo deambulava pel passadís de la meua casa. Eren les sis del matí quan vaig escoltar la conversa dels meus pares:

–Seguim buscant aquella xiqueta desapareguda el 2018, els seus pares segueixen turmentats i cada dia protesten a la comissaria –comentà el pare mentre acaronava el seu fi bigoti.

–Però si fa dos anys d'açò! –va exclamar ma mare, una dona alegre i vivaç.

–Ja, amor, però sospitem que la mateixa persona continua raptant per Espanya més xiquets. Cada vegada són més pares els que posen una denúncia.

El meu pare era comissari de policia i feia un temps que estava obsessionat a trobar el segrestador que tenia tantes víctimes per tot el país.

–Bon dia, pares –vaig irrompre a la cuina, però ningú em va fer cas.

Van continuar comentant això tot el desdejuni fins que me'n vaig anar a la meua habitació a sentir música, i amb la melodia d'Adele encara al cap vaig marxar a l'institut.

Gabriela

Un nou dia. A ningú li estranyà que no em llevava del llit aquella matinada. Per aquells dies la meua habitació pareixia l'única cosa que em reconfortava. Es complien dos anys des de la seua desaparició i el dolor pesava sobre mi.

Sense desdejurar-me, ma mare em portà al centre on estudiava a Madrid, el Silvestre. Ella sabia pel que jo estava passant, del sentiment de culpa que albergava pel succèit.

Em vaig dirigir a classe de llengua seguida de les meues presumptes amigues, que res del que sabien sobre mi era veritat, i vam saludar la mestra.

Aquesta explicà l'exercici que faríem les següents setmanes, que va ser un raig de sol en la tempesta que era ma vida. Anàvem a escriure'ns cartes amb un institut de Barcelona!

Vaig llegir el nom de qui seria la meua amiga per correspondència: Laia Martín.

Laia

—Vols vindre a casa en acabar les classes per a començar les cartes? —li vaig preguntar a la meua companya de pupitre, Marina.

—De veres faràs eixos deures, Laia? —s'estranyà ella—. Xica! Tenim tretze anys, la nostra única preocupació és ser populars, de fet, si vols, aquesta vesprada passà't per ací i et presente uns amics.

—Ho sent, però m'agradaria centrar-me en els estudis.

—Ets una infantil, no arribaràs a res en la vida.

I ahí em vaig quedar, sola davant de la porta de l'institut rumiant sobre preguntes que probablement mai serien contestades. Em preguntava per què algunes persones s'esforçaven a paréixer més majors canviant la seua forma de ser, pensar, expressar-se i vestir.

Tots distints però amb eixa màscara. Una màscara que portaven amb l'únic propòsit de ser acceptats.

Al cap d'una estona em vaig dirigir a casa per començar la carta, i en arribar vaig escriure:

Benvolguda Gabriela,

Em dic Laia, tinc tretze anys i visc a Barcelona. M'agraden els gossos i els llibres d'aventures.

Em considere una bona estudiant, sobretot en llengua i educació física. A la meua escola em consideren una mica infantil i no tinc molts amics, per tant m'agradaria que sigues la meua amiga i que no dubtes a contar-me si tens cap problema alguna vegada,

Ansie la teua resposta, Gabriela. Una forta abraçada de Laia.

Gabriela

Em posà molt feliç la carta de la meua amiga de Barcelona i no vaig tardar a contestar-li.

A poc a poc es va convertir en un hàbit per a mi les seues cartes i m'anava oblidant dels meus problemes. Vam anar enllaçant llaços fins al dia en què li ho vaig contar tot, havia de saber la veritat.

Va passar el 29 de novembre de 2018. La meua millor amiga Ariana i jo estàvem comentant com ens anava l'escola a la vegada que passejàvem, i quan jo vaig avisar-la que anava al quiosc em soltà:

–Mira, Gabriela, aquell home ens crida perquè anem a ajudar-lo, vine amb mi.

–Ves tu, que jo t'espere ací –li vaig respondre distreta mentre pagava una revista d'eixes que tant ens agradaven.

Deu minuts després la vaig trobar a faltar i vaig alertar els adults, que de seguida la van buscar cada vegada més preocupats però mai la trobaren. Ni ells ni ningú.

Jo tenia onze anys i ni Ariana ni jo sospitàvem que ens podria passar a nosaltres, créiem que sols passava amb xiquets del parvulari.

Els meus pares conten que em vaig passar quatre mesos sense menjar res i amb una gran esperança, però tot en va. En passar un any em portaren al psicòleg però res va poder ajudar-me.

Aquesta era la meua història, i només enviar la carta, vaig notar com el nus al meu estómac s'afluixava.

Com sempre, vaig caminar fins a ma casa amb eixa inquietud que continuava tenint dos anys després.

En arribar-hi em vaig trobar els meus pares esperant-me asseguts a la taula de la cuina amb el dinar davant, hi havia sopa casolana.

Vaig agafar la cullera i, quan em disposava a agafar-ne una mica, ma mare em preguntà:

–Estem molt feliços que estigues millor, però..., es pot saber a què es deu eixe bon humor?

–A l'institut ens intercanviem cartes amb un col·legi de Barcelona i la meua amiga per correspondència, Laia Martín, em fa sentir en companyia.

–Laia Martín? –es va sorprendre la mare mirant al pare–. No és l'amiga de...?

–Sí que ho és! Laia Martín va ser la teua millor amiga quan vas passar l'estiu amb els avis, ara fa cinc anys!

–Hem de parlar-ho, però què us pareixeria que ens mudàrem a Barcelona? Mai t'havia vist tan contenta, filla! De fet, ens portàvem molt bé amb els seus pares i m'han oferit un lloc de treball allà.

I així va ser, fugint dels records ens instal·làrem a Barcelona deu mesos després i Laia i jo reprenguérem la nostra amistat. Tot tornà a ser magnífic. Gràcies al gran poder de l'escriptura.

UN MÉS DE LA FAMÍLIA

NEREA MATEU SERRANO

C.E.I.P. BENADRESSA - 6é

Hi havia una vegada una xiqueta que es deia Marta.

Marta era una xiqueta molt alegre i molt simpàtica que volia un gos, però en preguntar-li-ho a la seua mare, aquesta va contestar-li que no.

Marta estava molt trista i li va preguntar al seu pare per què la mare no volia tindre un gos. «Pare, una pregunta, tu voldries un gos?» El pare li va contestar: «Sí, filla, jo voldria un gos, però la teua mare no vol. Saps una cosa? De menuda la teua mare li va fer la mateixa pregunta a la teua àvia, i al principi li va dir que no, perquè tindre un gos té molta responsabilitat, ja que cal passejar-lo, netejar-lo i dutxar-lo i posar-li de menjar i aigua... Llavors, la teua mare li va contestar a la teua àvia que ella podria realitzar totes aquestes responsabilitats, així que la teua àvia li va comprar un gos».

El pare va continuar: «La teua mare volia comprar un gos. Llavors, va començar a buscar-lo a la babalà, i la teua mare no en trobava cap que li agradara de veritat. Llavors va demanar ajuda a la teua àvia i la teua àvia es va adonar que la teua mare volia comprar un gos de veres, així que va comprar el gos més bonic que va trobar i ta mare es va enamorar d'aquell gos i el va cuidar moltíssim. Li van posar de nom Estrella i l'estimava moltíssim, la treia a passejar i li posava de menjar».

«Un dia va traure Estrella a passejar, com de costum, i a meitat del camí es va trobar amb una amiga. Li va presentar Estrella, però sense adonar-se'n, va fugir de colp. Elles van intentar anar darrere d'ella però no van poder agafar-la, i així Estrella es va perdre. La teua mare, plorant, va anar cap a casa corrent i li va dir a la teua àvia el que acabava d'ocórrer. Llavors la teua àvia va agafar una foto d'Estrella i va fer cartells. Van passar dos mesos i encara no sabien res d'Estrella i no la van trobar. La teua mare des de llavors ja no vol tindre més animals.»

Marta li va preguntar al seu pare que com era eixe gos. «Era blanc, amb els ulls marrons, i era molt xicotet», li va contestar el pare. Llavors Marta va començar a buscar fotos del gos i va trobar una foto, i amb ella va començar a fer cartells per si algú la tenia o l'havia vist encara que haguera passat tant de temps.

Va passar la primera setmana i ningú la va cridar. Va passar la segona setmana i va decidir començar a buscar-la pel seu compte, però no la va trobar.

Marta estava molt trista per la mare i no sabia què més podia fer a banda de seguir buscant-la... Però no va aparéixer. Passat el temps, se'n van anar al poble on es va criar la seua mare i van trobar un munt de gossos, llavors, van traure la foto que tenia del cartell però no era ningun d'ells. Així que van decidir anar al poble del costat, però tampoc van tindre sort.

Marta es va passar les vesprades buscant-lo i la mare estava molt agraïda, però com que aquesta era una tasca tan difícil, li ho va plantejar a una amiga perquè l'ajudara i aquesta va acceptar. Des de llavors Marta i la seua amiga es van passar les vesprades buscant i buscant Estrella per tots els racons d'aquell poble.

Marta no parava d'ensenyar la foto de la gossa a totes les persones que es trobava fins que finalment una persona va reconèixer-la. Pensava que l'havia vist en una granja als afores del poble. Llavors ella i la seua amiga van anar directes al lloc on eixa dona els havia dit que pensava que havia vist l'animal.

En arribar es van adonar que efectivament aquella gossa era Estrella i com que portava menjar de gos preparat a la seua bossa, va oferir-li'l a Estrella i aquesta s'ho va menjar tot. Així va ser com Marta va guanyar-se la seua confiança, i una vegada les xiques van veure que Estrella els feia cas, se la van endur al poble.

Quan la mare va veure que Marta venia amb una gosseta i que aquella gosseta era Estrella es va posar tan contenta que es va posar a plorar i li va donar les gràcies a Marta i la seua amiga per ser tan persistents i haver trobat a la seua gosseta. Quan l'àvia es va assabentar que Estrella havia tornat va anar corrents a casa de la mare de Marta, no podia creure que això fora veritat. Estaven tots tan contents... Li van comprar de tot, li van comprar un llitet i una corretja. Marta va descobrir que li agradava dissenyar roba per a gossos i li va fer uns vestits a Estrella.

Com que la mare de Marta va retrobar-se amb la seua gossa i com que Marta també volia tindre un gos per a ella, des de llavors a casa de Marta van començar a arribar primer un gos i després un altre, i així fins a cinc, i tots ho passaven d'allò més bé.

EL MISTERI DE L'ASSASSINAT

NOA LIBERAL ALCALDE

C.E.I.P. BERNAT ARTOLA - 6é

Un dia, ja fa molt de temps, va passar un assassinat en què ningú va saber el que va passar.

Va ser un 20 d'abril del 2000, quan una família de set persones es va reunir en la casa de la iaia.

Van anar a sa casa tots, però el que no sabien era que caldria veure morir diversos sers volguts.

La iaia va cridar a tots a la taula. Tots van fer cas i van anar.

Dos minuts després es va tancar la llum i van sonar dos trets. Un segon després es va obrir la llum i es va veure la iaia morta.

Tots van cridar i automàticament, Lili, la més decidida, va cridar a la policia, i quan va arribar els va fer un qüestionari a tots: Luna, Lu, Harry, Tom i Lili.

–Estàvem en la sala menjant, es va apagar la llum, i quan va tornar, la iaia estava morta.

–Stuart (policia): Qui voldria fer-li mal a la iaia?

–Luna: Lili estava molt enfadada amb ella; ningú sap per què.

–Lili: Jo no li faria res a la iaia, és un amor.

–Harry: No és això el que vas dir.

El policia va dir que ja havia acabat l'interrogatori i tots van anar a les seues habitacions.

L'endemà, Luna va desaparèixer. Es va sentir un crit sec i tots van anar a veure què passava. Van trobar una carta on es podia

llegir: «Si vols recuperar la teua filla, cal que faces una coseta per mi. Cal que vingues a la plaça a les 12.00 tu a soles, sense ningú més. Si vens a soles et donaré ta filla, si no, tu també moriràs».

Ella va anar, encara que pensava que era una trampa. Va veure una capa negra i a la seua filla agarrada dels cabells, quan aquella cosa misteriosa es va girar. Aleshores es va adonar d'un detall, aquella cosa no tenia cap.

Es veia una capa negra flotant, ni peus, ni cap, ni cames, ni braços visibles, perquè si no, com sostenia la xiqueta?

Ella, aterrida, va cridar tant que va despertar els veïns, que van avisar la policia.

Quan va arribar la policia, van veure aquell tipus de fantasma o el que fora això.

Es van quedar petrificats, un dels policies va agarrar a la xiqueta corrents i van tornar a casa.

A l'arribar a casa van sentir com unes claus que obrien la porta.

Al cap d'una estona van sentir com si alguna cosa s'haguera estavellat en la cuina, com una bombeta. També van sentir una persona cantant, era una veu femenina, una veu dolça.

Al matí del dia següent van trobar tota la casa destrossada, amb tot per terra.

Es van decidir a cridar de nou a la policia. Van dir que havien d'eixir d'aquella casa, que molt probablement aquell esperit era perillós.

Elles com no creien en això es van quedar a la casa.

L'endemà van veure una carta on posava que no volia fer mal, que només volia jugar un poc.

Per què van veure l'esperit aquella nit? Per què era una veu femenina la que cantava?

La policia dos anys més tard va tancar el cas.

Ningú sabia el que havia passat en realitat.

Però sí que es diuen algunes coses.

La història de la casa:

Alguns deien que després d'aquell succés van posar la casa a la venda.

Ningú la comprava i la van enderrocar. Però no poden edificar allí, aleshores van soterrar allí tota la família.

La veritat de l'assassinat:

Deien quatre versions.

La primera és que tota la família va matar la iaia perquè estaven tots bojos i després no van deixar ninguna prova.

La segona i més coherent és que la iaia es va suïcidar, i per tal que no sospitaren d'això, va anar a aterrir-los a la nit.

La tercera és que hi havia un esperit en aquella casa i que va matar la iaia i que va fer tot això.

La quarta és que tots estaven bojos, van matar la iaia i van fer tot el que deien que feia el suposat fantasma.

Mai es va saber la veritat.

Tu què penses que va passar?

LA CANÇÓ DE LA MEUA VIDA

SONIA GONZÁLEZ BURDACHOVA

C.E.I.P. BERNAT ARTOLA - 6é

Hola, soc Yasira i vinc del Sàhara. He tingut una infància diferent.

Jo vaig nèixer el 12 de febrer del 2000 al Sàhara, vivia en un poble on hi havia només un pou d'aigua i un hort. Vivíem en tendes de campanya, no teníem escoles ni hospitals.

Un dia, quan tenia més o menys cinc anys, el meu pare se'n va anar a parlar amb la mare i jo, que sempre m'agradava escoltar les seues converses, vaig anar darrere d'ells.

–He parlat amb el meu cosí i coneix uns xics que em deixarien una pastera per anar-nos-en a Espanya per prou diners –diu mon pare.

–Això és una barbaritat! –va dir ma mare.

–Però... és el nostre somni! –digué mon pare.

–És veritat, però d'on aconseguirem els diners?

–Tinc quasi tots els diners, amb uns pocs més ja podríem anar-nos-en.

Van passar uns quatre mesos i vaig agafar una malaltia, així que estiguí quatre setmanes al llit. La mare sempre em cantava una cançó que m'animava a continuar lluitant.

Després em vaig recuperar, i al mes següent mon pare va pagar als xics de la barca. Als tres dies ens en vam anar del poble. Jo no sabia per què ens n'anàvem del poble.

Vam arribar a una cabanya prop de l'aigua. Vaig anar corrent a tocar l'aigua i un senyor em va agafar i em va assegurar a la barca, però entre tanta gent no estaven els meus pares.

De sobte, la barca es dirigeix cap a la mar però m'adone que criden el meu nom. Faig la volta, era la mare que em cridava. Vaig intentar eixir de la barca però no podia perquè hi havia molta gent.

Em vaig posar a plorar una llarga estona perquè no volia anar-me'n a soles, però una xiqueta que estava al meu costat em preguntà:

–Què et passa?

–Que els meus pares estan en una altra barca... –vaig dir plorant.

–No et preocupes, al meu pare li va passar el mateix.

Quatre dies més tard, quasi sense aigua ni menjar, un xic va dir:

–Terra a la vista –Tots ens vam posar molt contents.

Quan vam fondejar a la platja, va arribar la policia i a la xica i a mi ens van portar a un centre de menors, on vam poder estudiar i treballar. El centre estava fenomenal; teníem aigua, llum, menjar..., però el que més enyorava era la família. Per a suportar no estar amb ells, cantava la cançó de la meua mare, que feia sentir-me amb ells.

Jo vaig decidir fer-me infermera d'un hospital i ajudar la Creu Roja.

Un dia va arribar una pastera amb deu xiquets. Tots ploraven sense parar. Vaig agafar un xiquet per tranquil·litzar-lo i li vaig cantar la cançó de la meua mare. Una senyora que estava al meu costat em preguntà:

–De què coneixes eixa cançó?

–La cantava la meua mare.

–Com et diuen?

–Em diuen Yasira.

–Ets la meua filla?

Entre plors ens vam fer una abraçada.

–T'he estat buscant durant anys i anys, i per fi et trobe...!